

havde turdet det for sin egen Skyld, skulde hun have gjort sig en Fornøjelse af at benytte Lejligheden til engang at gøre ham rigtig tindrende jaloux.

Først den Dag, da de rejste, og Per mødte paa Jernbanestationen for at sige Farvel, vovede hun sig paany frem af sit Baghold. Ikke alene trykkede hun ved Afskeden Pers Haand med umiskendelig Varme; men da Toget skulde til at køre, og Vogn dørene var slaaet i, blev hun med glimrende Forstillelseskunst staaende ved det aabne Kupevindue og saa ud paa ham med et indadvendt Udtryk i sine dejlige Øjne, som om hun nu i Afskedsøjeblikket ubesindigt og halvt mod sin Vilje kom til at røbe ham Hjertets skjulte Følelser.

Hun holdt i Hænderne en Buket Blomster, som hun i Smug havde faaet løsnet. Idet Toget satte sig i Bevægelse, lod hun nu en stor Rose falde ned paa Perronen. Det kunde se ud, som skete det af Vanvare, . . . men det kunde ogsaa være et Tegn, en tavs Tilstaaelse, en straalende Forjættelse.

Per tog Blomsten op — uvis om, hvad han turde tro. Da han igen saa i Vejret, var Kupevinduet tomt. Men han blev staaende og fulgte det med Øjnene, afventende endnu et Tegn, et løfterigt »Paa Gensyn«, — indtil Toget forsvandt bag et Hushjørne.